

REVISTA ORĂȘTIEI

Apare în fiecare Sâmbătă

EDITOR AL FOII:

Aurel Popovici-Barcianu, director.

PROPRIETATEA

Institutului tipografic „Minerva” în Orăștie.

INSERTIUNILE:

Un șir garmond prima-dată 5 cr., a 2-a oară 4 cr., a 3-a oară 3 cr. și timbru de 30 cr. Atât banii de abonament cât și pentru inserțiuni, sunt a se trimite la adresa: „Minerva” institut tipografic în Orăștie (Szászváros).

ABONAMENTELE:
Pe 1 an 3 fl.; pe 1/2 an 1 fl. 50 cr.; pe 4 luni 1 fl.
Pentru România și străinătate 4 fl. la an.
Manuscrise nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate
nu se primesc.
Abonamentele se plătesc înainte.

In străinătate.

Una dintre armele ce mai mult ne pot fi de folos în lupta noastră națională, este ca să facem străinătății cunoscută soarta noastră, ca apoi la vremuri și privilegii binevenite, să se poată găsi câte-un bărbat cu trecere, care cunoscând jugul de care suferim, se ceară înălțurarea lui.

În timpul din urmă, decând aici acasă așa de puțin mai ridicăm la cele petri grele ale vieții noastre politice, și în străinătate s'a vorbit mai puțin despre noi.

Asta însă o vedem spre mângăerea noastră, că nu înseamnă deloc că doar străinătatea s'ar fi recit față de noi, ori ne-ar fi dat chiar uitării, ci numai nedându-i noi privilegiu, a vorbit de celelalte multe lucruri mari și multe ce se gonesc unele pe altele repede în viața politică.

Conferența dela Bruxella însă, ear' a aruncat o peatră în lacul ce se liniștise al discuțiilor naționale, și îndată s'au pornit ear' în frumoase valuri vorbe asupra suferințelor Românilor de sub stăpânirea ungurească, și abia acum aproape de tot, prin 10 Sept. s'a mai încheiat.

Mai mulți tineri români dela școlile înalte din străinătate au dat sunetul: au împărțit, precum se știe, între membrii conferenței de pace o broșură, în care se făcea în fugă o iconă a stărilor noastre și a prigonirilor ce se țin lanț de noi, ear' unguorul Pázmándy s'a aruncat cu un răspuns în foaia mare „L'Independance Belge”, scrisă în limba franceză

și cetită în toată Europa. Dar' Românii nu i-au rămas nici ei datori. D-nii *I. Roman* și *V. Curtius* l'au făcut de ris pe pirlitul apărător al nedreptei cauze față de noi, și s'a mai încordat odată Pázmándy, căci ia bani pentru asta dela guvern și așa e dator s'o facă, și a mai răspuns pe cât l'a slugărit mintea lui plătită, și s'a făcut frumoasă de tot, căci a intrat în ea și dl *George Moroiannu* un tiner româ, ardelean, care isprăvește școlile înalte la Paris, apoi a venit un învățat din Belgia și a rugat foaia să-i dea și lui cuvântul și anume ca la unul ce n'are nimic nici cu Românii nici cu Ungurii, ci numai soldat al dreptății să simte, si le-a dat și el o spălătură unguurilor, și a fost mai mult de-o lună întreagă o discuție viuă și frumoasă în marele ziar, și au eșit Ungurii tare ciupeliți din ea, ear' numele nostru s'a dus ear' în lume ca se știe că suferim viața națională de martiri, sub stăpânirea ungurească.

Și a eșit de nou bine la iveală, că noi și cauza noastră dreaptă, mult sprigin moral putem nădăjdui în lumea mare și dela oamenii necovârșiți de duhul răutății și a împilării, că a fost destul să se dea nițel privilegiu, să atingă cineva instrumentul muzical cel cu multe coarde de jale a suferințelor noastre, ce adormise oare-cum, cam de mult, și îndată el a început se umplă lumea de sunete duioase, răsunând prelung.

Veni-vor vremuri, când aceste împregiurări ne vor fi încă foarte de folos, și noi trebuie numai să cultivăm simțmintele bune ale străinătății față de noi și să nu le lăsăm să adoarmă, ear'

aceasta așa o putem, dacă nu ne vom arăta nepăsători, ci cu toții și totdeauna vom sări într'ajutorul cauzei noastre naționale, politice și culturale, unde numai glasurile binevoitorilor ne chiamă!

Sărutări de Împărați.

O vorbă întemeiată poate pe multe văzute și multe auzite, zice, că atunci când Împărații mai tare se sărută între sine spunând lumii că vreau „pace” și că lucrează la întărirea „păcii”, atunci e mai aproape — războiul.

Și întâmplările din vremuri cam pe lângă această vorbă stau mărturie.

Ear' de este ea adevărată, atunci nici de noi nu poate fi prea îndepărtat timpul unei spulberări groaznice a păcii, că prea aleargă craiu la craiu și Împărat la Împărat și se îmbrățișează dragă-mi-te Doamne și se sărută, de se crezi că s'ar băga în sin unul pe altul de buni «prietini» ce își sunt!.

E însă cam chioară pretinia lor. Să dusesse Împăratul Germaniei în Rusia cu gândul de-a câștiga inima puternicului Țar muscălesc pentru sine și a o înștrăina de Francezi. Și așa s'a purtat Țarul cu el, și l'a sărutat și i-a vorbit, cât toți ziceau că da, a isbutit împăratul nemțesc cu planul seu! Dar' abia că s'a dus, și eată a venit Președintele republicii franceze, și același Țar, care l'a «mângăiat» pe Wilhelm cu vorbe bune, de pace, a rostit acum în fața și în auzul lumii întregi cuvântul „alianță” între el și Franția, cuvânt pentru a cărui împedecare tocmai se puseseră în mișcare ceialți Împărați!

Dar' dacă l'a rostit și l'au auzit, cei cu teamă de acest cuvânt, datu-și-au ear' întâlniri, ca se vorbească cum s'ar zice între patru ochi, că ce-i dară de făcut? Cum s'a întors Faure în Franția, îndată vedem pe *Regele Italiei* mergând, «numai așa de plăcere», în Germania și stând mai multe zile la sfat cu *Împăratul Germaniei* și anume în mijlocul taberelor, încungiurați de mari armate ce făceau probe de luptă, ca și cum anume vreau să facă sgomot de arme, ca lumea să audă mai mult acest sgomot, decât chiar vorbele lor.

Și cum s'a dus regele Italiei acasă, Împăratul Germaniei a plecat el încoace la Împăratul nostru, să stee amândoi de sfaturi, și earăși în mijlocul taberelor, în sgomot de arme, sgomot și mai mare ca cel de mai înainte, că-s manevre mari împărătești. Duminecă a sosit *Împăratul Wilhelm* la *Totis* în Ungaria, (comitatul Komarom) unde-s manevrele cele mari împărătești. A stat aci până la sfârșitul manevrelor, când apoi vine și în Pesta pe 2 zile.

Ear' apoi aci în Pesta, în castelul de Buda, vor fi mâne, Duminecă, mari sfătuirii între capetele încoronate încungiurate de câțiva dintre cei mai înalți sfetnici ai lor. Pentru a fi față lângă Împăratul Germaniei la acele sfătuirii, îi sosește mâne în 19 Sept. la Pesta *secretarul imperiului*, generalul Bülow, ear' lângă M. S. Împăratul nostru, vine să fie față la sfaturi *ministrul de externe al Împărăției Austro-Ungare*, contele Goluchowski.

După sfaturi apoi, Luni se dă un mare prânz împărătesc în castel, prânz în decursul căruia Împărații amândoi

FOIȚA „REVISTEI ORĂȘTIEI”

Vino vântule...

Vino, vântule, de-mi cântă
Printre frunze de stejar,
Fermecată s'ascult ear'
Doina îndrăgirei, sfântă.

Să-mi închipui, ca 'n poveste,
Că iubesc un Făt-Frumos,
Și cu graiul lui duios
M'a robit fără de veste...

Și să-l vîd cum vrea să-mi prindă
Flori de crin și nalbă 'n brâu,
Stând așa pe lângă rîu
Ne-am resfrînge ca 'n oglindă...

Vino, vântule, de-mi spune
Din vechime, basme lungi
Gîndurile să-mi alungi
Cătră vremile nebune...

Să-mi desgrop iubirea sfântă
Din noianul de-amintiri, —
Printre flori de trandafiri
Vino, vântule, de-mi cântă.

Onoriu Flavian.

O franceză despre germane.

Doamna *Candiani*, franceză parisiană, a publicat de curînd într'o revistă literară frunțasă din Paris, un «studiu» *asupra femeii germane*.

Nu e fără interes să se vadă cu ce fel de ochi vede o scriitoare a mândrei națiuni franceze, pe femeile națiunii dușmane lor, germane.

Să zice că femeia e și în de sine luată, dușmană născută altei femei, și anevoe să poate să vorbească de tot nepărtinitor asupra ei, ear' în felul de față, această presupunere se agravează încă și prin faptul, că franceza mai are și alte cuvinte pentru cari se nu o poarte tocmai la inimă pe femeia germană.

Cu toate astea scriitoarea franceză, se sileste să fie, cât se poate... dreaptă. Să vede numai că nepărtinirea și dreptatea ei încă e cu atât mai mare și mai vedită, cu cât mai mult se depărtează de inima societății germane. Ea deosebește trei «tipuri» de femei germane: prusoice, bavareze și austriace. Cele dintâi îi sînt mai puțin dragi, acolo, spre Berlin, fiind ura mai nestăpănită în ori-ce inimă adevărată franceză, de aceea în descrierea ei și autoara franceză se simte tot mai liberă, mai senină, cu cât se depărtează de acel loc...

Dar' s'o ascultăm pe ea însași:

— *Femeea prusiană*, zice d-na Candiani, e liniștită și pacinică, regulată și chibzuită: e numai cap! Deja în vîrsta ei copilărească își frământă mintea cu algebra și cu metafizica, lucruri de știință deosebite, dar' care în urma urmelor sînt cam același: algebra fiind metafizica citrelor, ear' metafizica algebra gîndurilor.

Eventual se dedă cu suflet și trup filosofiei sau științelor naturale, ceea-ce e cel mai mare păcat al Germaniei de Miază-Noapte. Dacă se mărită, voește să pregătească mîncările pe cale chemică și tot așa să-și aranjeze locuința...

Ca mamă de familie, probează asupra fiilor sei cele mai nouă teorii despre creșterea copiilor. Iubește romanele cu tendință, muzica clasică, pictură academică și sculptura. E bună luterană.

În vîrsta juniei, ca fată mare, e nițel slăbuță, mai târziu cam grasă. Vorbește cu glas tare și cu acea particularitate în graiu, despre care preste tot locul e recunoscut, că poate fi numită ori cum, numai frumos sunătoare nu!

(Adecă o zugrăvește ea, mă rog, bine în felul ei: că e «de știință», «de biserică», «serioasă», «profundă», cum vrei, numai co-

lorile ce mai mult se caută în chipul unei femei: gingășie, farmec, putere atrăgătoare, — nu le pune în fotografia prusoiceii!.)

— *Femeea bavareză*, urmează d-na Candiani, nu e nici ea mai vială, mai ageră de minte, dar' e mai puțin serioasă. E numai sentiment, amestecat cu convenita dosă de melancolie... Ea e femeia inimii.

Ca fată tineră arde de dragul acelor legende pe care le numim istorie; visează mult și cântă.

Dacă se mărită acela-i e cel mai înalt gînd, cum se-și împodobească și înflorească locuința.

Ca mamă, ea e cu copiii ei, ca o soră mai mare și bună.

E mică și rotunjoară și vorbește aproape așa de draguț ca vîneza.

Iubește istoriile romantice, «Lieder ohne Wort»-ele, și arta gotică. E catolică strictă. O femeie a inimii...

(Pe asta nu o pișcă prin observări răutăcioase, îi recunoaște însușiri mai delicate de femeie, dar' la laude tot nu se dă!)

— *Femeea austriacă*, spune d-na C., îndată e gata cu gîndul, cu vorba, cu fapta, ba uneori poate chiar — prea gata! Intreagă viața ei e schimbare continuă între însufle-

1 fl. 80 cr., Zilinsky Albert 30 cr., Simion Chirca 80 cr., Laurean Berzan 30 cr., Ioan Hățegan 50 cr., Nicolae Muntean 30 cr., Alexandru Dima sen. 30 cr., Constantin Dima 50 cr., Mihail Rimbaș jun. 30 cr., Simeon Cistean 20 cr., George Oprea 50 cr., Teofil Tulea 30 cr., Iunga István 30 cr., George Dănilă 80 cr., Schokänder Gvörgy 80 cr., Alexandru Dima jun. 80 cr., Alexandru Sabo 30 cr., Schmidt Feri 30 cr., Emil Navrady 50 cr., Mihuțiu Toma 30 cr., Nicolae Muntean I. Mihuțiu 30 cr., Balint 30 cr., Alexandru Florea 50 cr., Markgraf Johann 30 cr., Szállasy Antal 50 cr., Szállasy József 50 cr., Gustav Spörl 50 cr., Daniil Bicsa 30 cr., Ioan Onea 50 cr., George Miloș 30 cr., Pripłata Frigyes 30 cr., Petru Mușă 30 cr., Daniil Mușă (Runculmare) 30 cr., Strauss Ferencz 80 cr., Petru Moisin 30 cr., Nicolae Popescu 30 cr., Alexandru Dima a Evuții 80 cr., apoi Agniș Bira 10 cr., v. d. Evuța Nandra 10 cr., și Tēban Paraschiva 1 fl.

Uterior am primit prin postă 1 fl. dela dl Ioan Samuilescu, Inv. în Șibișelul-vechiu.

Binevoiască domnii contribuitori a primii și pe calea aceasta adēna noastră mulțumită pentru ofertele binevoitoare, ce ni-le-au făcut.

Venitul brut al petrecerii a fost fl. 124 40 cr. din care detrăgând speșele de 34 fl., rămâne venit curat de 90 fl. 40 cr., care sumă de bani s'a administrat fondului »Reuniunii femeilor române gr.-or.« din loc.

Hunedoara, 15 Septembrie 1897.

Comitetul arangiator.

Istoria vieritului.

1. Nu cred să existe o altă plantă, care să aibă un tribut istoric mai bogat de cât vița de vie cu fructele ei recreatoare. Patria viței de vie este, fără îndoială, Asia, cu deosebire partea mărghinașă a Caucasului, la sudul Mării Caspice, unde și astăzi vița de vie crește sălbatică, cu o putere de necrezut. China a cunoscut vița de vie deja cu 2000 ani înainte de Christos. Că prepararea vinului este foarte veche, o știm dela tata Noe, care din cauza potopului, devenise un neîmpăcat dușman al apei, ba chiar și următoarea strofă, eșită din gura poporului, nu s'a născut din flori de măr:

«Tata Noe cel bătrân
Fost-a fost puiu de român,
El a născut veselia,
Căci a sădit via» etc.

2. Date istorice ne numesc pe Pfenicienii ca cel mai vechiu popor care a cultivat vița de vie; ei au adus vița de vie în Grecia și pe insulele grecești. Grecii sărbătoreau pe Dionysos (Bachus) ca zeu al vinului, și în onoarea lui serbau Anthesteriile când mustul începea a ferbe și devenea bun de băut, Orgiile în culesul viilor și Lenăele când se prepara vinul, adevă când se tescuiau strugurii.

3. Navigatorii au adus din Grecia vița de vie la coastele Italiei. Aici s'a cultivat vița de vie mai întâiu în Campania. Cele mai renumite vinuri ale Italiei vechi erau: vinul de Fallerno, Fanstino, Messalia și altele.

Legile romane anterioare opreau pe femeii de a bea vin, precum și pe bărbați, înainte de a împlini etatea de 25 de ani. Datina străveche de a pune terpenin în vin ca să se poată păstra mai mult timp, s'a transplantat și în Italia. De aci provine că cărja așa numită a lui Thyosus, poartă în vēruf un cucuruz (con) de brad. Românii veneau pe Bachus ca zeu al vinului. În onoarea lui serbau, când înfloriau viile, Liberaliile și în cules Bachanalile.

Procesiunile lui Bachus însemnează alegoric lățirea culturii viței de vie din Ost spre Vest.

4. În Gallia s'a cultivat vița de vie cu 600 ani înainte de Christos de către Phokii și Romani. Pe timpul cruciadelor încă au adus vițe de vie pelerinii francezi în Franția.

Pe timpul împăratului Domițian cultura viței de vie amenința să covârșească cultura cerealelor. Împăratul Domițian ordonă atunci ca să se devasteze jumătate din viile Galliei, ca să nu se cumpescă cerealele și să nu sufere Italia pagube. Se spune că Gallii au inventat butoaiile de lemn.

Renumitul vin de șampanie, numai în timpurile mai noi a ajuns în cercurile vinurilor. Înainte de descoperirea dopurilor de plută ca mijloc de înfundare (inchidere), fabricarea lui era imposibilă. Descoperirea dopurilor de plută cade între anii 1670—1715 și se datorește unui canonic dela mănăstirea din Hautvillers, cu numele Pêrignon, poreclit și părintele pivnițelor.

5. Regele roman Prob (276—282) a dat însă culturii viței de vie în Germania și a ordonat plantarea primelor vițe la Rhin și Mosella. De aci apoi s'a lățit cultura viței de vie pe șesurile Rhinului și Dunării, precum și Germania de mijloc. Carol cel Mare a dat ordin administratorilor de pe domeniile lui, cari se ocupau cu vieritul, ca să distribue vițe prin toate părțile, la locuitori. El posedă vii întinse în Burgund, numite și astăzi încă Charlesmagne (Carolus Magnus). Carol cel Mare porunci vierilor ca, la lucrarea viilor, să păstreze cea mai mare curățenie, călcarea strugurilor cu picioarele era oprită (Capitulare V 8). În secolul al IX-lea se aflau vii în Breisgau (830), în Handschuchsheim și Chur. Lucrătorii viilor erau sclavi, când se vindea vre-o vie, trecea și sclavul care o lucra, asupra cumpărătorului (896).

Plantațiunea renumitelor vii pe șesurile Rhinului se întâmplă în secolul al IX și X. Călugării au fost cari și-au câștigat merite în privința aceasta. Localitățile dela Rudesheim în secolul al XI-lea, nu avea încă nici o vie; harnicii locuitori ai acestei părți au rugat pe mitropolitul Sifrid de Maiența să le cedeze colinele acestor localități, în schimbul unei sume de bani. Mitropolitul, care punea mare preț pe vii, nu numai că le cedă terenul gratuit, dar li ajută și cu mijloace bănești.

7. Pe timpul Carolingilor și Hohenstaufilor, se lăți cultura viței de vie nu numai în părțile plane (șes) ale Germaniei ci și în Nord spre Prusia până la Litana. În Brandenburg se afla dijma de vin deja la anul 1184. Țăranul care cultiva vița, putea să și vândă vinul lui, nu-i era iertat însă a ținea cărciumă. Cărciumăritul era un drept al boerilor; atârănarea de coroane la localurile cărciumelor era un obicei și era impusă. Vinul se bea din coarne; în locul căroră s'au făcut păhare frumos formate din lemn și cositor, mai târziu cănuțe de pământ și sticlă și pe timpul cavalierilor aceste cane au fost înlocuite cu păhare frumos și artistic sculptate de aur, argint și cristal.

8. Intemeierea vieritului franconic se datorește ducelui Priam și Stei Adelheida, pe la anul 745.

9. Vieritul austriac e tocmai așa vechiu ca și cel german; în Bohemia însă cultura viței de vie s'a introdus numai în secolul al 17-lea.

Vinurile din Tirol dela Glanig și Leitach erau de mult cunoscute și laudate.

Ungaria a fost provăzută cu vițe italiene pe timpul împăratului Prob; vinul de Tokay era cunoscut deja în secolul al XV-lea, renumele ce-l are și l'a câștigat numai în secolul al XVII-lea, când s'a început a se prepara vinul de Ausbruch.

10. În Asia, unde este leagănul viței, se află și vii întinse și renumite în apropierea Caucasului. În Persia vinul cu renume este prețiosul vin regal Chalybon.

11. În America s'a cultivat vița numai în secolul trecut de către coloniștii europeni, aci se cultivă cu deosebire vița numită Catorola, care dă un vin negru, greoiu. Localitățile de căpetenie pentru vii sunt: Cincinnati, California, Peru, Zelaya în Mexico.

12. În Australia se cultivă vița cu succes în Victoria, Beechworth, Albury, etc.

13. În Germania locurile renumite cu vii sunt șesurile Rhinului, Mosellei, Saar și Neckarului. Centrul comerțului cu vin în secolul al 16-lea era orașul Ulm, unde erau zile că veneau la 3000 care cu vin și se vindeau în câte o zi la 800 butoaie.

Alsacia produce vinuri renumite la Saarlal, Château, Salins și Metz.

14. În Franția cele mai renumite vinuri sunt: Șampania, Bordeaux, Burgund, Château-Grillet.

15. Spania produce vinuri de prima calitate: Tinto di Rota, Malaga, Mavasia Sherry.

Portugalia încă posedă vii renumite în șesurile fluviului Duro, ba face comerț cu vinul Madeira de pe insulele atlantice.

Italia are vinuri renumite ca: Passerata, Neblo, Veltlin. La lacul trasimenic așa numitul Monte — Pulciana (regele tuturor vinurilor) la Neapolia Lacrimae Christi, vinurile sicilice Marsala și Catania.

16. România încă nu e mai pe jos, aci au vinuri bune: Nicorești, Odobești Drăgășani etc.

Grecia are vinuri de primul rang: Malvasier, vino di Bacco, Santo etc.

17. Așa numite vinuri universale cari sunt căutate de toate părțile lumii sunt numai trei: Șampanie, vinul de Oporto și Madeira, acestora le urmează: Sherry, Bordeaux. Vinurile de Rhin și ungurești, nu sunt căutate de alte națiuni.

18. Afară de vin, liferează Franția, Spania, Portugalia, Italia, Grecia, Jonia, Turcia și Asia-mică cantități mari de struguri uscați, cari sub numirea de stafide, formează un însemnat articol de comerț.

„Ec. Naț.”

Ioan Cădea.

Pentru redacție responsabil: Petru P. Barițiu.

CALINDARUL SEPTĂMĂNEI

Zilele	Călindarul vechiu	Călindarul nou
Dumin.	7 M. Sozont	19 Ianuarie
Luni	8 (+) Nașt. M.	20 Eustatie
Mărti	9 † Io. și Ana	21 Matei
Merc.	10 M. Minodora	22 Maurițiu
Joi	11 C. Teodora	23 Tecla
Vineri	12 M. Antonom	24 Gerhard
Sămb.	13 M. Cornelia	25 Cleofas

Dumin. înainte. Înălț. S. †, c. 3, gl. 5, v. 3.

„VICTORIA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII.

Sediul: ARAD, casa proprie, calea Arhiducelui Iosif n. 2.

Întemeiată la 1887.

Capital de acții: fl. 300.000. Fond de rezervă fl. 100.000.
Depuneri fl. 1.000.000. Circulația anuală fl. 15.000.000.

Primește depuneri spre fructificare, după care solvește 5% interese fără privire la termenul de abdicere.

Dare de venit după interese încă o solvește institutul separat.

După starea cassei, depuneri până la fl. 1000 se restituiesc îndată la prezentarea libelului fără abdicere.

Depuneri se pot face și prin postă și se efectuează momentan după sosirea comandai.

Direcțiunea institutului.

(165) 11—

„ARDELEANA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII ÎN ORĂȘTIE

Fonduri proprii: fl. 350.000. Depuneri: fl. 700.000

Circulație anuală: fl. 3.000.000.

(196) 17—

Institutul face următoarele operațiuni, la cari recomandă serviciile sale:

- 1) acordă împrumuturi cu interese de 8%;
- 2) primește depuneri, dela particulari cu 5 și cu 5¹/₂, ear' dela corporațiuni culturale cu 6%;
- 3) cumpără și vinde realități;
- 4) cumpără și vinde mărfuri și produse;
- 5) arăndează și exarăndează realități;
- 6) cumpără și vinde efecte publice;
- 7) mijlocește operațiuni, specificate sub 3. 4. 5.

La institut se mai află 500 acții proprii, puse în vîndere conform Prospectului staverit de Direcțiunea institutului sub Nr. 68 1897.

Ori-ce afacere se poate rezolva și informări se pot lua verbal în biroul institutului, ear' în scris prin corespondență.

Orăștie, în Iunie 1897.

Direcțiunea.